

Jag vågar alltså föreslå:

det Riksdagen behagade ingå till Kongl. Maj:t med underdånig skrifvelse:

1:o Att Kongl. Maj:t, efter inhemtande af Jernvägsstyrelsens utlåtande, täcktes i nåder bifalla en nedsättning af 40 procent för 2:dra klass vagn med snälltåg, och att ett kort uppehåll finge ega rum vid hvarje station, så framt ej en 3:dje klass vagn finge åtfölja mot 40 öre i afgift per banmil för hvarje person.

2:o Tillika nedsättning i åtskilligt tyngre gods, som ej kommit i åtnjutande deraf.

3:o Eller ock att persontrafiken skiljdes från godstrafiken, då blandade tåget under sådant förhållande kunde göra resan på tvänne dagar från Stockholm till Malmö samt tvärtom.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1869.

A. Medin.

från Kronobergs län.

N:o 242.

Af Herr **A. Medin:** *Om den ändring i lagen om räntans frigifvande, att ränta och provision för korta papper icke må beräknas högre än sex procent för år.*

Vid tvänne föregående riksdagar har jag väckt motioner om räntans nedsättning för korta papper, men utan framgång, likväl föranlåtes jag att göra ett tredje försök.

De finansiella reformer, som under sednare åren blifvit vidtagna, hafva i flera fall varit allt annat än välgörande, åtminstone för landets

modernäring, jordbruket, och dess idkare. Ingen af dessa reformer har dock visat en så hastig och förstörande verkan som den vid 1862 års riksdag beslutade och af Kongl. Maj:t fastställda lag om räntans frigifvande.

Följderna af denna lag förutsågos, och många röster höjde sig inom Representationen, synnerligast bland Bondeståndets ledamöter, men härtill lyssnade man ej; denna lag har, ehuru ej äldre, lemnat bedröfliga och faktiska förhållanden.

De jordbruksegare, som hade inteckning i sina fastigheter, blefvo uppsagde att inbetala desamma, emedan fordringsegarne ville placera medlen uti enskilda banker eller andra penningeförvaltande verk, som gäfvu honom en större vinst. Hvad har blifvit följderna? Jo, exsekutiva auktioner på dessa fastigheter höra till ordningen för dagen, och är ej ovanligt att dessa säljas under halfva värdet, synnerligast i år, på de orter, der missväxt och penningbrist samtidigt inträffat. Hvad är nu att göra? Ville man föreslå att gå tillbaka till vår gamla 1734 års lag i detta ämne, blefve svaret: Ingalunda, framåt måste man gå, det må skada eller gagna. Måne detta är väl tänkt? Härtill måste jag svara nej.

De finansiella åtgärder, som blifvit vidtagna för vår handel, hafva ingalunda förbättrat jordbrukarens ställning, utan tvärtom.

För att i någon mån behjerta denna viktiga fråga, vågar jag föreslå: att Riksdagen ville aflåta underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t, det lagen om räntans frigifvande för korta papper måtte sålunda ändras, att ej öfver sex procent får tagas i ränta och provision för dylika papper, per år räknadt.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1869.

A. Medin.